

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje.

Oskarżeni C. S. (1) i R. S. (1) zamieszkiwali w miejscowości R..

Wyrokiem z dnia 7 listopada 2011r. C. S. (1) w sprawie IIK 304/11 skazany został za czyn z art. 178a§1 kk. Decyzją Starosty (...) z dnia 25 stycznia 2012r. sygn. Or – III.5430. (...)2006 cofnięto oskarżonemu uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi kat. B i T do czasu przedstawienia pozytywnego orzeczenia lekarskiego i psychologicznego.

Uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi oskarżony do dnia 4 czerwca 2017r. nie odzyskał.

R. S. (1) wiedział, iż C. S. (1) nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi z uwagi na karalność i ich cofnięcie albowiem był o tym informowany min. przez brata C. S. – M. S. (1).

/dowód: wyjaśnienia oskarżonych C. S. k. 485-486, 68, 73v, 80-80v, 325, 391; R. S. k. 486-487, 300-300v, 395; zeznania M. S. k. 490-491, 189v; wyrok k. 193; decyzja k. 159/

W sierpniu 2015r. konkubina R. B. B. poprosiła C. S. (1) aby ten zawiózł ją i jej chorą córkę do lekarza w K.. Córka B. B. (2) miała wysoką gorączkę i ta obawiała się o jej zdrowie , zaś lekarz z K. nie przyjechałaby na wizytę domową. C. S. (1) zgodził się na zawieszenie dziecka i samochodem F. (...) należącym do R. S. (1) pojechał z R. do K..

/dowód: wyjaśnienia oskarżonych C. S. k. 485-486, 68, 73v, 80-80v, 325, 391; R. S. k. 486-487, 300-300v, 395; zeznania B. B. k. k. 492, 307/

W okresie pomiędzy lipcem 2016r a 4 czerwca 2017r. oskarżony R. S. (1) wielokrotnie prosił C. S. (1) aby ten kierował jego samochodami zawiózł go gdzieś kiedy był nietrzeźwy. Oskarżony C. S. (1) zgadzał się na to i R. S. (1) udostępniał mu wówczas posiadane ówczesnie pojazdy początkowo samochód F. (...) o nieustalonych numerach rejestracyjnych a następnie samochód V. (...) nr rej. (...). Oskarżeni pojazdami tymi poruszali się po trasie R. – K. oraz R. – R..

/dowód: wyjaśnienia oskarżonych C. S. k. 485-486, 68, 73v, 80-80v, 325, 391; R. S. k. 486-487, 300-300v, 395; zeznania M. S. k. 490-491, 189; D. M. k. 492-493, T. M. k. 493-494, 358/

W dniu 4 czerwca 2017r. oskarżeni C. S. (1) i R. S. (1) oraz A. N. – konkubina C. S. (1) w godzinach przedpołudniowych spożyli alkohol w postaci pół litra wódki. W godzinach popołudniowych M. O. (1) zadzwonił do R. S. (1) i poprosił aby ten zawiózł jego i żonę W. O. (1) swoim samochodem do miejscowości T. do ich córki. R. S. (1) wyraził na to zgodę a wiedząc, iż wcześniej spożywał alkohol kolejny raz poprosił C. S. (1) o kierowanie swoim samochodem, na co ten wyraził zgodę.

Oskarżeni wraz z A. N. pojechali samochodem R. V. V40 nr rej. (...) do domu małżeństwa O., skąd udali się do miejscowości L. gdzie w sklepie (...) kupił piwo, które spożywał w samochodzie. Z piwa tego C. S. (1) wypił łyk piwa. Następnie około godziny 19:15 kierując samochodem C. S. (1) poruszając się drogą R. - T. nie dostosował prędkości prowadzonego przez siebie samochodu do panujących warunków atmosferyczno-drogowych, wskutek czego na łuku drogi w lewo zjechał na lewy pas jezdni, gdzie uderzył w barierkę ochronną, w następstwie czego pojazd dachował.

Oskarżony C. S. (1) po wyjściu z pojazdu i przyjeździe straży pożarnej spożył alkohol w postaci wódki w nieustalonej ilości oraz piwa.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonych C. S. k. 485-486, 68, 73v, 80-80v, 325, 391; R. S. k. 486-487, 300-300v, 395; zeznania świadków J. O. k. 488, 180-181; A.S. k. 488; M. O. k. 488-490, 47v-49v, 50-53; W. O. k. 531-532, 119-121; M.

S. k. 490-491, 189, D. M. k. 492-493, T. M. k. 493-494, 358; A. W. k. 500, 196v-197; A.P. k. 500-501; G. D. k. 501-502; T. M. k. 502-503; R.M. k. 503, notatka k. 2, karta medyczna czynności ratunkowych k. 3, protokół oględzin miejsca zdarzenia wraz ze szkicem k. 8-12, protokół oględzin pojazdu k. 13-15, opinia techniczna k. 106-110; opinia techniczna k. 234-241, opinia k. 339-340, 513-518; dokumentacja fotograficzna k. 111, 116-118, 201-209, 362-367/

C. S. (1) został zatrzymany o godzinie 20:15 i poddany badaniu stanu trzeźwości początkowo urządzeniem A. z wynikiem 1,08 mg/l, 0,98 mg/l i 1,02 mg/l o godz. 20:18, 20:20 i 20:24 a następnie urządzeniem Alkometr z wynikiem 0,69 mg/l, 0,67 mg/l i 0,64 mg/l o godz. 00:53, 00:56 i 1:14. Od oskarżonego o godz. 21:15 i 22:15 pobrano także krew celem badania na zawartość alkoholu z wynikiem odpowiedni 2,09 promila i 1,89 promila.

/dowód: protokół zatrzymania k. 22, protokoły badania stanu trzeźwości k. 26,27, protokoły pobrania krwi z wynikami k. 127-138/

Oskarżony R. S. (1) bezpośrednio po wydostaniu się z samochodu poszedł w kierunku drogi. Nie podejmując żadnych prób pomocy pozostałym osobom ani poszukiwań A. N. odjechał innym pojazdem z miejsca zdarzenia. O godzinie 22:30 został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji i min. poddany badaniu stanu trzeźwości początkowo urządzeniem A. z wynikiem 1,24 mg/l, 1,23 mg/l i 1,15 mg/l o godz. 22:34, 22:37 i 22:40 a następnie urządzeniem Alkometr z wynikiem 1,20 mg/l, 1,16 mg/l i 1,14 mg/l o godz. 23:18, 23:37 i 23:53.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonych C. S. k. 485-486, 68, 73v, 80-80v, 325, 391; zeznania świadków M. O. k. 488-490, 47v-49v, 50-53; W. O. k. 531-532, 119-121; protokół zatrzymania k. 18; protokoły badania stanu trzeźwości k. 16, 17/

W wyniku zdarzenia A. N. doznała obrażeń ciała w postaci licznych sińców i otarć naskórka na głowie, rany tłuczonej i podbiegnięć krwawych w słuzówce ust, złamania żuchwy, podbiegnięć krwawych w tkance podskórnej głowy, niewielkiego krwiaka podpajęczynówkowego, dwóch płytkich ran ciętych oraz sińców i otarcia naskórka na szyi, sińców i otarcia naskórka na tułowiu, złamania mostka i licznych żeber po obu stronach z rozdarciami opłucnej ściennej, złamania kręgosłupa piersiowego z wyłamaniem żeber w rejonie złamania, rozdarcia międzyplaci obu płuc, dwóch niewielkich ran lewego płuca, krwiaka jam opłucnowych, licznych pęknięć śledziony, krwiaka jamy otrzewnej, sińców i otarć naskórka na kończynach, złamania kości promieniowej lewej, które to obrażenia spowodowały zgon na miejscu wypadku, zaś W. O. (1) doznała obrażeń ciała w postaci złamania odcinków tylnych żeber III z V lewych oraz IV prawego, stłuczenia śródstopia prawego, zwichnięcia nadgarstka lewego, stłuczenia śródścza lewego, rany ciętej powieki dolnej lewej, licznych otarć naskórka.

/dowód: protokół oględzin i otwarcia zwłok k. 265-268; opinia medyczna k. 211/

Oskarżony C. S. (1) na rozprawie początkowo przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania, następnie zaś stwierdził, iż przyznaje się że 4 czerwca kierował i jeździł a do pozostałych zarzutów nie przyznał się.

W toku pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym oskarżony przyznał się do kierowania w dniu 4 czerwca samochodem w stanie nietrzeźwości i pomimo braku cofniętych decyzją administracyjną uprawnień oraz do spowodowania wypadku drogowego. Wyjaśnił, iż w dniu 4 czerwca około godz. 10:00 przyszedł do niego R. S. (1) i wraz z A. N. wypili 0,5 l wódki. Około godz. 18 R. S. (1) przyszedł do niego ponownie i prosił aby pojechali do L.. Dał mu kluczyki i dokumenty do swojego samochodu, pomimo tego, iż wiedział, że nie ma on uprawnień do kierowania pojazdami. Samochodem pojechali we troje, po drodze zabrali małżeństwo O. i pojechali do L. po piwo. Podał, iż mieli jechać do domu, wsiedli do samochodu i świadomość odzyskał jak przyjechała straż pożarna.

W toku następnych wyjaśnień oraz na posiedzeniu w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania oskarżany przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

W toku wyjaśnień w dniu 28 września 2017r oskarżony przyznał się tylko do czynów mających miejsce w dniu 4 czerwca. Podał, iż R. S. (1) wiedział, że pił tego dnia alkohol i to był jego pomysł aby zawieść gdzieś O., na co on

początkowo nie chciał się zgodzić. Wyjaśnił, iż po wypadku po R. S. (1) ktoś przyjechał i ten namawiał go aby odjechać z miejsca zdarzenia.

Oskarżony R. S. (1) postępowaniu przygotowawczym w toku pierwszego przesłuchania przyznał się do udostępnienia samochodu C. S. oraz spowodowania wypadku albowiem dał oskarżonemu swój samochód. Wyjaśnił, iż C. S. zna od wielu lat a obecnie są sąsiadami. Wiedział, iż ma on orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów. Potwierdził, iż C. S. zawiózł około 2 lata temu jego konkubinę z dzieckiem do lekarza jego samochodem marki F. (...) i później M. S. (1) mówił mu aby nie dawał jego bratu prowadzić samochód bo ma zakaz.

Odnosnie wypadku z dnia 4 czerwca wyjaśnił, iż M. O. (1) był mu dłużny 10 złotych i poprosił C. S. aby jego samochodem pojechali razem do M. O.. Obaj wraz z A.N. udali się do L. i M. O. (1) poprosił go aby zawiózł go i żonę do T.. Po drodze mieli wypadek, z którego mało co pamięta. W jego ocenie jechali za szybko, mówił nawet C. S. aby zwolnił. Po wypadku poszli na drogę, on zatrzymał jakiś samochód i wrócił do domu. Wyjaśnił, iż w dniu 4 czerwca nie pił alkoholu z C. S. a z G. S.. Nie widział też aby C. S. jakiś alkohol pił po wypadku.

W czasie drugiego przesłuchania oskarżony przyznał się do popełnienia czynu z art. 18§2 i 3 kk w zw. z art. 180a kk zw. z art. 12 kk i podał, iż wiedział, że C. S. (1) nie ma uprawnień do kierowania pojazdami. W okresie około roku przed 4 czerwca 2017r. dwukrotnie prosił go jednak o to by kierował jego samochodem marki V.. Przyznał się także, iż w dniu 4 czerwca 2017r. dał C. S. (1) swój samochód do prowadzenia, jednak nie wiedział, iż jest on nietrzeźwy. Przyznał się także do spowodowania wypadku komunikacyjnego oraz czynu z art. 162 kk.

Na rozprawie oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, za wyjątkiem spowodowania wypadku drogowego, wskazując, iż wcześniej się do tego przyznał albowiem nie rozumiał zarzutu. Wyjaśnił, iż w dniu 4 czerwca nie pił z C. S. alkoholu. podał, iż nie wie czy w czasie jazdy C. S. (1) spożywał alkohol. Według niego C. S. (1) jechał zbyt szybko. Podał też, iż po wypadku nie mogli znaleźć A.N..

Sąd zważył, co następuje.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego C. S. (1) odnośnie przebiegu zdarzeń z dnia 4 czerwca 2017r. są one bowiem jasne oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków T. M. (3), D. M. (2), M. O. (1), W. O. (1) i M. S. (1). Dał tym wyjaśnieniom wiarę także co do tego, iż oskarżony na prośbę R. S. (1) dobrowolnie kierował jego samochodami, w tym zakresie również bowiem znajdują one potwierdzenie w ww. dowodach.

Nie dał wiary jego wyjaśnieniom odnośnie tego, iż w sierpniu 2015r. nie kierował samochodem R. S. zawożąc jego konkubinę i dziecko do lekarza. W tym zakresie są one bowiem wewnętrznie sprzeczne oraz sprzeczne z zeznaniami B. B..

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego R. S. (1) co do tego, iż wiedział, że C. S. (1) nie ma uprawnień do kierowania pojazdami, faktu, iż dwa lata wcześniej C. S. podwoził jego samochodem B. B. z córką do lekarza i tego, iż prosił C. S. by ten jeździł jego samochodem i udostępniał mu ten pojazd, choć w tym zakresie nie dał mu wiary, iż miało to miejsce jedynie dwa razy.

W tym zakresie wyjaśnienia te znajdują bowiem potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Odnosnie tego, ile razy oskarżony udostępniał C. S. swoje samochody wyjaśnienia te są sprzeczne z zeznaniami T. M. (3) i D. M. (2) oraz M. S. (1). Małżonkowie M. podali, iż często widzieli C. S. (1) jeżdżącego wraz z R. S. (1). T. M. (3) zeznał też, iż informowany był o tym dzielnicowy. M. S. (1) zeznał zaś, iż sąsiedzi jego brata informowali go, iż C. S. kieruje samochodami R. S. (1) na jego prośbę.

Sąd nie dał wiary tym wyjaśnieniom odnośnie powodu dla którego oskarżony w dniu 4 czerwca 2017r. jechał wraz z C. S. samochodem. W tym zakresie są one sprzeczne z wyjaśnieniami C. S. oraz zeznaniami M. i W. O. (1). Zgodnie podali oni, iż oskarżeni nie jechali po odbiór jakiegoś długu ale po to aby odwiedzić małżeństwo O.. Nie dał też wiary tym wyjaśnieniom odnośnie tego, iż w dniu 4 czerwca oskarżeni nie spożywali wspólnie alkoholu, w tym zakresie

są one bowiem sprzeczne z wyjaśnieniami C. S. (1) i zeznaniami T. M. (3). Sprzeczne z wyjaśnieniami C. S. (1) oraz zeznaniami małżonków O. są też twierdzenia oskarżonego, iż pomagał on w poszukiwaniu A.N.. C. S. (1) oraz M. i W. O. (1) zgodnie podali, iż oskarżony zainteresował się tylko swoim samochodem, przytoczyli nawet zbieżnie użyte przez niego słowa i wskazali, iż praktycznie od razu R. S. (1) odjechał innym samochodem z miejsca zdarzenia.

Sąd dał wiarę zeznaniom J. O. (2) i A. S. są one bowiem jasne i spójne. Nie dotyczą bezpośrednio zdarzenia, którego nie były one świadkami i znają je jedynie z relacji osób trzecich a bardziej kwestii sytuacji rodzinnej pokrzywdzonej A. N. – ich siostry.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków M. i W. O. (1) są one bowiem jasne, spójne i wzajemnie się uzupełniają. Świadkowie zgodnie opisali powód, dla którego poprosili R. S. o odwiezienie ich do T. oraz kwestię przyjazdu obu oskarżonych i tego, że w ich obecności za wyjątkiem łyka piwa w czasie drogi nie spożywali alkoholu

Sąd dał wiarę zeznaniom (...) są one bowiem jasne i spójne oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego C. S. (1).

Sąd dał wiarę zeznaniom A. W. (2) są one bowiem jasne i konsekwentne. Opisują zdarzenie, które miało miejsce niedługo przed wypadkiem i wskazują na sposób jazdy oskarżonego C. S. (1) – brawurowy i niezgodny z zasadami ruchu drogowego. Zeznania te znajdują też potwierdzenie w wyjaśnieniach R. S. (1) i M. i W. O. (1).

Sąd dał wiarę zeznaniom B. B. (2). Dotyczą one przede wszystkim zdarzenia z sierpnia 2015r. związanego z tym, iż C. S. (1) zawiózł ją i córkę do lekarza. Świadek niewątpliwie nie była w stanie dokładnie podać daty zdarzenia i w odpowiedzi na pytania stron w pewien sposób hipotetycznie je określała. Okoliczność ta nie przesądza o niewiarygodności zeznań. Świadek bowiem dokładnie opisała okoliczności samego zdarzenia, co zdaniem Sądu dowodzi, iż istotnie zaistniało ono. Wskazać jednak trzeba, iż zdarzenie to miało miejsce ponad 3 lata od przesłuchania i dotyczyło jednego zdarzenia i nie dziwili trudność dokładnego umiejscowienia go w czasie. Podnieść zaś należy, iż świadek wykluczyła aby miało ono miejsce w kwietniu lub maju 2015r. a zatem przed wejściem w życie przepisu art. 180a kk.

Sąd dał także wiarę zeznaniom M. S. (1) znajdują one bowiem potwierdzenie w wyjaśnieniach obu oskarżonych i zeznaniach świadków. M. S. (1) nie był bezpośrednim świadkiem żadnego ze zdarzeń objętych aktem oskarżenia, jego zeznania wskazują na świadomość R. S. niemożliwości prowadzenia pojazdów mechanicznych przez C. S. – co oskarżony potwierdza.

Sąd dał również wiarę zeznaniom świadków A. P., G. D. (2) i T. M. (4) strażaków OSP uczestniczących w akcji ratunkowej w dniu 4 czerwca, pierwszych przybyłych na miejsce zdarzenia. Twierdzenia te są jasne, spójne, uzupełniają się wzajemnie oraz znajdują potwierdzenie w dokumentach.

Niewątpliwie najistotniejsze znaczenie w niniejszej sprawie miały zeznania G. D. (2). Z zeznań tych wynika bowiem, iż C. S. (1) po wypadku spożył znaczną ilość alkoholu, innego niż piwo o którym mówiła W. O. (1).

Zebrane dowody w żaden sposób nie dają podstaw do uznania, iż zeznania świadka nie polegają na prawdzie. Jest on osobą dla oskarżonego obcą, choć znajomą. Fakt wypicia piwa po zdarzeniu potwierdza też jak wskazano W. O. (1). Także A. P. widział, że C. S. (1) pije coś z butelki, która G. D. mu zabrał.

Sąd dał również wiarę zeznaniom R. M., choć w zasadzie nie wnoszą one wiele do sprawy.

Przestępstwo stypizowane w art. 180a kk jest przestępstwem formalnym, polega na prowadzeniu pojazdu mechanicznego na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami.

Oskarżony C. S. (1) wiedział, iż decyzją Starosty zostały mu cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami jednak nie zastosował się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami i prowadził pojazd tej mechaniczny na drodze publicznej – czym zrealizował znamiona przestępstwa z art. 180a k.k.

Przestępstwo z art. 177 kk jest przestępstwem nieumyślnym polegającym na naruszeniu zasad bezpieczeństwa w ruchu, w przedmiotowej sprawie ruchu lądowym. Naruszenie powyższe może być umyślne bądź nieumyślne, jednakże określony w dyspozycji przepisu art.177 kk skutek jest zawsze nieumyślny.

Reguły bezpieczeństwa w ruchu lądowym określa Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r.

Prawo o ruchu drogowym. Podstawowymi zasadami tegoż ruchu są min. zasada zachowania bezpiecznej prędkości dostosowanej do istniejących warunków i ograniczeń ruchu, trzeźwości, ostrożnego i rozważnego prowadzenia pojazdu czy zasada ograniczonego

zaufania. Oskarżony kierował samochodem pomimo braku uprawnień , w czasie zdarzenia jechał zbyt szybko i brawurowo – co potwierdzają oskarżony R. S. (1) i małżonkowie O. oraz świadek A. W. (2) , który wyminął się z pojazdem kierowanym przez oskarżonego chwilę przed wypadkiem i opisał brawurowy sposób jazdy C. S.. Wskutek takiego sposobu jazdy i wynikającego z tego niedostosowania prędkości oskarżony na łuku drogi w lewo zjechał na lewy pas jezdni, gdzie uderzył w barierkę ochronną, a następnie dachował.

Odpowiedzialności z art. 177§1 kk podlega sprawca wypadku w którym inna osoba doznała obrażeń ciała, które spowodowały rozstrój zdrowia lub naruszyły czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni, zaś surowszej odpowiedzialności z art. 177§2 kk w przypadku min. śmierci osoby pokrzywdzonej.

Na okoliczność rodzaju i charakteru odniesionych przez pokrzywdzone obrażeń dopuszczono dowód z opinii biegłego lekarza.

Sąd podzielił stanowisko biegłych wyrażone w opiniach są one bowiem jasne a biegli dysponowali wyczerpującą dokumentacją medyczną po analizie której przedstawili wnioski, szczegółowo odnosząc się zarówno do dokumentacji jak i pytań organów procesowych , właściwie uzasadniając w oparciu o analizę dokumentacji i wiedzę medyczną wywiedzione wnioski.

Zasadniczą kwestią przy ustaleniu odpowiedzialności oskarżonego C. S. (1) w niniejszej sprawie jaka wyłoniła się w toku postępowania sądowego była kwestia stanu jego trzeźwości w chwili wypadku komunikacyjnego.

Akt oskarżenia zarzucał oskarżonemu , iż w chwili popełnienia czynów z pkt III i IV znajdował się w stanie nietrzeźwości odpowiednio 2,34 promila i 2,09 promila. Ustalenie to wynikało z opinii biegłego dotyczącej metabolizmu alkoholu. Założeniami tej opinii – opartymi na zebranych wówczas dowodach było to, iż oskarżony w dniu 4 czerwca 2018r. wypił alkohol w ilości 0,5 l wódki w 3 osoby przed południem i 1 piwo po zdarzeniu. Odniesieniami był stan nietrzeźwości stwierdzony w badaniach C. S. (1). Z opinii tej jednak nie wynika w jaki sposób alkohol w organizmie oskarżonego się znalazł. Z opinii uzupełniającej wynika , iż w chwili zdarzenia - przy przyjęciu, iż oskarżony wypił przed południem w dniu 4 czerwca tylko 0,5 l wódki na 3 osoby , przy czym on sam 220 g - oskarżony byłby trzeźwy. Żaden ze zgromadzonych na etapie postępowania przygotowawczego dowód nie wskazywał zaś aby po wypiciu wódki z R. S. (1) C. S. (1) pił inny alkohol. Nie ma zatem żadnego przeciwdowodu, iż oskarżony alkoholu nie mógł spożyć bezpośrednio po wypadku.

Na rozprawie przeprowadzono dowód z zeznań G. D., który stwierdził, iż C. S. (1) wypił przy nim nieznaną choć większą ilość najprawdopodobniej wódki z butelki którą ten mu zabrał i wyrzucił.

Jak wskazano powyżej nie ma podstaw do kwestionowania prawdziwości tych zeznań i dlatego były one podstawą do dopuszczenia opinii uzupełniającej. Z opinii tej wynika, iż przy założeniu, że po wypadku oskarżony wypił 400 ml wódki i 250 g piwa to w chwili wypadku byłby trzeźwy.

Niewątpliwie ilość wódki wskazana w tym wniosku jest duża , jednak nie jest nieprawdopodobne wypicie jednorazowo w krótkim czasie takiej ilości mocnego alkoholu – Sąd z doświadczenia zawodowego takie przypadki zna a wskazać też należy na specyficzną , stresową sytuację oskarżonego. W sytuacjach takich podejmowane mogą być niezrozumiałe

inaczej decyzje. Badania oskarżonego na zawartość alkoholu przeprowadzono praktycznie godzinę po zdarzeniu a zatem w momencie gdy praktycznie całość alkoholu wypitego poz zdarzeniu byłaby już wchłonięta przez organizm. Pierwsze badania wykazują dość podobne wartościowo i zmienne wartości stanu trzeźwości. Dopiero kolejne wskazują na konsekwentną eliminację alkoholu z organizmu.

Oskarżony w żadnych ze złożonych wyjaśnień nie wspomina żeby spożywał alkohol po zdarzeniu, co może świadczyć o nieprawdziwości zeznań G. D.. Zauważyć jednak trzeba, iż nie mówi on w ogóle o spożywaniu alkoholu, zaś nawet z zeznań W. O. wynika, iż miał wypić piwo.

Te wszelkie okoliczności wskazują, iż zachodzą wątpliwości co do tego czy oskarżony w chwili wypadku był nietrzeźwy. Istnieją bowiem dowody wskazujące na możliwość spożywania przez oskarżonego alkoholu bezpośrednio po wypadku a w zasadzie nie ma żadnego dowodu, który bezpośrednio by temu przeczył. Wątpliwości te Sąd starał się rozwiać, jednak istnieje możliwość potwierdzona opinią biegłego, iż oskarżony mógł spożyć alkohol po zdarzeniu.

Dlatego też Sąd z kwalifikacji i opisu czynu z pkt III i IV zarzuconych oskarżonemu wyeliminował kwestię pozostawania w chwili zdarzenia w stanie nietrzeźwości a także art. 178a§4 kk i art. 178§1 kk.

Konsekwencją tego było połączenie czynów z pkt II i III w jeden czyn. W ocenie Sądu już nawet w akcie oskarżenia niezasadnie uznano zachowanie oskarżonego w okresie od lipca 2016r. do 4 czerwca 2017r. za dwa zdarzenia.

W toku postępowania przygotowawczego dopuszczono dowód z opinii biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa odnośnie poczytalności oskarżonego C. S. (1) w chwili czynu. Biegli w złożonej opinii uznali, iż oskarżony C. S. (1) nie cierpi na chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe czy organiczne zaburzenia osobowości. Rozpoznali u niego zespół uzależnienia spowodowany alkoholem oraz napady padaczki. Uznali, iż oskarżony w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów miał w pełni zachowaną zdolność do rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Ewentualne spożycie alkoholu spowodowało stan upojenia prostego.

Sąd podzielił stanowisko biegłych wyrażone w opinii jest ona bowiem jasna i pełna. Opiera się o przeprowadzone przez biegłych badania, które w opinii wskazano oraz przedstawia rozumowanie, które doprowadziło biegłych do zawartych w opinii wniosków.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał oskarżonego C. S. (1):

1. w ramach zarzucanych mu w pkt II i III czynów za winnego tego, że w okresie od lipca 2016 r. do 4 czerwca 2017 r., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie prowadził na drodze publicznej relacji R.-K. oraz R.-R. samochód osobowy marki F. (...) o nieustalonych numerach rejestracyjnych oraz samochód osobowy (...) o nr rej. (...) nie stosując się do decyzji Starosty (...) o nr Or-III.5430. (...).2006 o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi ze względów zdrowotnych z dnia 25 stycznia 2012 r. tj. popełnienia czynu z art. 180a kk w zw. z art. 12§1 kk i za to z mocy ww. przepisów skazał go i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

2. w ramach czynu z pkt IV za winnego tego, że w dniu 04 czerwca 2017 r., na drodze publicznej nr (...) relacji R. – T., na wysokości miejscowości L., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 19 ust 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym i spowodował wypadek drogowy w ten sposób, że na w/w odcinku drogi prowadząc samochód osobowy marki V. (...) o nr rej (...) nie dostosował prędkości prowadzonego przez siebie samochodu do panujących warunków atmosferyczno-drogowych, wskutek czego na łuku drogi w lewo zjechał na lewy pas jezdni, gdzie uderzył w barierkę ochronną, w następie czego pojazd dachował, w wyniku czego pasażerka pojazdu W. O. (1) doznała obrażeń ciała w postaci złamania odcinków tylnych żeber III z V lewych oraz IV prawego, stłuczenia śródstopia prawego, zwichnięcia nadgarstka lewego, stłuczenia śródreżca lewego, rany ciętej powieki dolnej lewej, licznych otarć naskórka, tj. obrażeń ciała naruszających czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, zaś pasażerka A. N. doznała obrażeń ciała w postaci licznych sińców i otarć naskórka na głowie, rany tłuczonej i podbiegnięć krwawych w śluzówce ust, złamania żuchwy, podbiegnięć krwawych w tkance podskórnej

głowy, niewielkiego krwiaka podpajęczynówkowego, dwóch płytkich ran ciętych oraz sińców i otarcia naskórka na szyi, sińców i otarcia naskórka na tułowiu, złamania mostka i licznych żeber po obu stronach z rozdarzami opłucnej ściennej, złamania kręgosłupa piersiowego z wyłamaniem żeber w rejonie złamania, rozdarcia międzyplaci obu płuc, dwóch niewielkich ran lewego płuca, krwiaka jam opłucnowych, licznych pęknięć śledziony, krwiaka jamy otrzewnej, sińców i otarć naskórka na kończynach, złamania kości promieniowej lewej, które to obrażenia spowodowały zgon wymienionej na miejscu wypadku tj. popełnienia czynu z art. 177§1 i 2 kk i za to z mocy ww. przepisu skazał go a na podstawie art. 177§2 kk wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

Na podstawie art. 85§1 i 2 kk i art. 86§1 kk orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu C. S. (1) łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat.

Na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego C. S. (1) kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 4 czerwca 2017r. godz. 20:15 do dnia 30 sierpnia 2018r. godz. 14:15.

Jako okoliczności obciążające przy wymiarze kar – jednostkowych i łącznej – Sąd wziął pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego, okres popełnienia przestępstwa, który wynosi około 1 rok, umyślność działania co do czynu z art. 180a kk i jego nagminność. Jako kolejną okoliczność obciążającą Sąd wziął pod uwagę rozmiar wyrządzonej szkody, która jest najwyższa i nieodwracalna – w wyniku bowiem wypadku A. N. poniosła śmierć.

Oskarżony w zasadzie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i choć jest to okoliczność łagodząca to o niewielkim znaczeniu w realiach sprawy. W pewien sposób okolicznością łagodzącą jest też fakt, iż A. N. była konkubina oskarżonego.

Wskazać należy, iż orzeczona kara łączna i tak ukształtowana jest w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

W ocenie Sądu orzeczona kara adekwatna jest jednak do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego oraz stopnia jego zawinienia i czyni też zadość wymogom prewencji ogólnej i szczególnej.

Na podstawie art. 42§1a pkt 1 kk – wobec skazania za czyn z art. 180a kk orzeczono wobec oskarżonego C. S. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 5.

Określając okres zakazu Sąd wziął pod uwagę nagminność niestosowania się do decyzji o cofnięciu uprawnień i okres w jakim dochodziło do popełnienia tego czynu. Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował też to, iż finalnie w dniu 4 czerwca 2017r oskarżony spowodował wypadek komunikacyjny a przepis art. 180a kk ma chronić właśnie bezpieczeństwo w komunikacji. Oskarżony wiedział, iż nie może kierować pojazdami a pomimo tego robił to.

Oskarżony C. S. (1) stanął również pod zarzutem popełnienia czynu z art. 180a kk polegającego na tym, że w nieustalonym dniu sierpnia 2015 r., na drodze publicznej relacji R.-K., prowadził samochód osobowy marki F. (...) o nieustalonych numerach rejestracyjnych nie stosując się do decyzji Starosty (...) o nr Or-III.5430. (...)2006 o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi ze względów zdrowotnych z dnia 25 stycznia 2012 r.

Przepis art. 180a kk wprowadzony został do Kodeksu karnego z dniem 18 maja 2015r. i dlatego też istotne było ustalenie w sprawie czy do zdarzenia doszło po tej dacie.

Jak wskazano przy omawianiu zeznań B. B. wykluczyła ona aby zdarzenie miało miejsce w kwietniu lub maju 2015r.

Dlatego też w ocenie Sądu do zdarzenia doszło w okresie kiedy przepis art. 180a kk już obowiązywał. Wskazać jednak należy, iż oskarżony kierował samochodem na prośbę B. B. w tym celu aby zawieść chore dziecko do lekarza. Uznać zatem należy, iż w tym przypadku jego motywacja była właściwa – pomoc matce chorego dziecka, które o nie się niepokoi i nie może samodzielnie mu pomóc. Wskazać też należy na dość długi okres czasu jaki upłynął od zdarzenia do orzeczenia w tej sprawie.

W ocenie Sądu zatem okoliczności powyższe wskazują, iż czyn zarzucony oskarżonemu w pkt I cechuje się znikomą społeczną szkodliwością.

Dlatego też na podstawie art. 17§1 pkt 3 kpk Sąd umorzył wobec niego postępowanie w tym zakresie i kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Zgodnie z art. 18§2 kk odpowiedzialności karnej za podżeganie podlega ten, kto chcąc, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, nakłania ją do tego. Podżeganie do popełnienia przestępstwa stanowi samoistną podstawę odpowiedzialności sprawcy takiego zachowania, niezależną od dokonania czynu zabronionego przez osobę nakłanianą do jego wykonania i niezależną od odpowiedzialności bezpośredniego sprawcy przestępstwa.

Znamiona podżegania nie określają w żaden sposób formy nakłaniania, co przesądza, że może być ono realizowane w dowolny sposób, byle by tylko z zachowania nakłaniającego można odczytać, iż jest ono nakierowane na wywołanie u osoby nakłanianej decyzji popełnienia określonego zachowania.

Zgodnie z art. 18§3 kk „odpowiada za pomocnictwo, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji; odpowiada za pomocnictwo także ten, kto wbrew prawnemu, szczególnemu obowiązkowi niedopuszczenia do popełnienia czynu zabronionego swoim zaniechaniem ułatwia innej osobie jego popełnienie.”.

Oskarżony R. S. (1) wiedział, iż C. S. (1) nie może kierować pojazdami mechanicznymi z uwagi na wydaną decyzję administracyjną. Był o tym informowany min. przez M. S. (1). Pomimo tego nakłaniał go do kierowania swoimi samochodami kiedy sam, z uwagi na stan nietrzeźwości nie mógł ich prowadzić. Następnie udostępnił mu swoje pojazdy .

Zrealizował zatem wszystkie znamiona obu zjawiskowych form popełnienia przestępstwa jakimi są podżeganie i pomocnictwo. Chciał aby inna osoba popełniła czyn zabroniony – kierowała samochodem pomimo administracyjnego cofnięcia uprawnień do kierowania pojazdami, nakłaniał ją do tego a następnie ułatwiał popełnienie przestępstwa poprzez udostępnienie pojazdów.

Odpowiedzialności z art. 162§1 kk podlega ten, kto „człowiekowi znajdującemu się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu nie udziela pomocy, mogąc jej udzielić bez narażenia siebie lub innej osoby na niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu”

Zgodnie z § 2 tego artykułu „nie popełnia przestępstwa, kto nie udziela pomocy, do której jest konieczne poddanie się zabiegowi lekarskiemu albo w warunkach, w których możliwa jest niezwłoczna pomoc ze strony instytucji lub osoby do tego powołanej.

Na wstępie stwierdzić należy, iż w ocenie Sądu nie zachodzą wobec oskarżonego wyłączenia z §2 art. 162 kk. w chwili wypadku oraz bezpośrednio po nim nie była bowiem możliwa niezwłoczna pomoc ze strony instytucji lub osoby do tego powołanej. Pomoc tę trzeba było dopiero wezwać.

Udzielenie pomocy przez oskarżonego w tym przypadku rozumianej jako pomoc przy szukaniu ofiar wypadku oraz zawiadomieniu odpowiednich służb nie wiązała się dla R. S. (1) z narażeniem życia czy ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu. Niewątpliwie też pokrzywdzone znajdował się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu czego oskarżony musiał być świadomy albowiem znajdował się w jednym z pojeździe z nimi. Nieudzielenie pomocy może się przejawiać np. w postaci oddalenia się z miejsca zdarzenia czy biernego przyglądania się sytuacji. Oskarżony po wyjściu z pojazdu zainteresował się jedynie jego stanem a następnie udał się do drogi i bezzwłocznie odjechał innym pojazdem z miejsca zdarzenia.

A. N. na miejscu zdarzenia zmarła , niesprzeczne jest zaś , iż obowiązek udzielenia pomocy z chwilą śmierci ustaje. Oskarżony jednak nie wiedział jaki jest stan zdrowia osób poszkodowanych i w ogóle się tym nie zainteresował.

Nie można zatem stwierdzić, iż z uwagi na śmierć pokrzywdzonej nie musiał udzielać pomocy. Podnieść należy, iż służby ratunkowe zjawily się dopiero po pewnym czasie, nie od razu też A.N. znaleziono. W chwili podjęcia czynności ratunkowych pokrzywdzona nie dawała oznak życia, nie znaczy to, iż nie żyła bezpośrednio po wypadku.

Również odnośnie oskarżonego R. S. (1), z powodów omówionych przy rozważaniach dotyczących C. S. (1), czyny z art. 180a kk zarzucone mu w pkt V i VI połączone w jeden czyn.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał oskarżonego R. S. (1):

3. w ramach zarzucanych mu w pkt V i VI czynów za winnego tego, że w okresie od lipca 2016 r. do 4 czerwca 2017 r., w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wiedząc że C. S. (1) cofnięto uprawnienia do prowadzenia pojazdów mechanicznych, wielokrotnie nakłaniał go do prowadzenia swojego samochodu osobowego marki F. (...) o nieustalonych numerach rejestracyjnych oraz samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej (...) na drodze publicznej relacji R.-K. oraz R.-R. oraz ułatwił mu popełnienie tego czynu w ten sposób, że udostępnił mu wskazane pojazdy tj. popełnienia czynu z art. 18§2 i 3 kk w zw. z art. 180a kk w zw. z art. 12 kk i za to z mocy ww. przepisów skazał go a na podstawie art. 19§1 kk w zw. z art. 180a kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

4. w dniu 04 czerwca 2017 r., na trasie R.-T., na wysokości miejscowości L. nie udzielił pomocy pokrzywdzonym W. O. (1) oraz A. N., które znajdowały się w położeniu grożącym utratą życia albo ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu po wypadku drogowym do jakiego doszło we wskazanym miejscu i czasie, mogąc im udzielić pomocy bez narażenia siebie lub innej osoby na niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu tj. popełnienia czynu z art. 162§1 kk i za to z mocy art. 162§1 kk skazał go i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

Na podstawie art. 85§1 i 2 kk i art. 86§1 kk orzeczone wobec oskarżonego R. S. (1) kary pozbawienia wolności Sąd połączył i wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Jako zasadnicze okoliczności obciążające Sąd wziął pod uwagę wielość zachowań oskarżonego i okres popełnienia przypisanych mu czynów. Przede wszystkim jednak jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował fakt, iż oskarżony mając pełną świadomość, iż C. S. nie może kierować samochodami i wykorzystując chorobę alkoholową oskarżonego, jego słabą wolę nawet pomimo próśb jego brata wykorzystywał C. S. (1) by ten prowadził jego pojazdy gdy sam nie mógł.

Niewątpliwie oskarżonemu przypisano popełnienie czynu z art. 180a kk w formach zjawiskowych pomocnictwa i podżegania, które co do zasady cechują się mniejszą społeczną szkodliwością. Jednak w tym przypadku społeczna szkodliwość czynu oskarżonego R. S. jest większa niż C. S. (1) właśnie z uwagi na pełną premedytację w wykorzystywaniu innej osoby dla swojej wygody, z pełną świadomością, iż popełnia ona tym samym przestępstwo. Gdyby zaś R. S. (1) wziął pod uwagę prośby M. S. (1) nie doszłoby do zdarzenia w którym śmierć poniosła A. N..

Również zachowanie oskarżonego w dniu 4 czerwca 2017r. po wypadku wymaga szczególnego napiętnowania. Jak wskazali małżonkowie O. i C. S. (1) oskarżony – wbrew swoim wyjaśnieniom – nie szukał A. N. – zainteresował się jedynie swoim samochodem i oddalił się z miejsca zdarzenia.

Oskarżony R. S. (1) stanął w niniejszej sprawie także pod zarzutem popełnienia czynu z art. 177§1 i 2 kk w zw. z art. 178§1 kk polegającego na tym, że w dniu 04 czerwca 2017 r., na drodze publicznej nr (...) relacji R.-T., na wysokości miejscowości L., umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 3 ust 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1977 r. prawo o ruchu drogowym i nieumyślnie spowodował wypadek drogowy, po którym zbiegł z miejsca zdarzenia, w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości udostępnił swój samochód osobowy marki V. (...) o nr rej (...) C. S. (1) wiedząc, że znajduje się on w stanie nietrzeźwości oraz, że nie posiada uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych, w wyniku czego wymieniony nie dostosował prędkości prowadzonego samochodu do panujących warunków atmosferyczno-drogowych i na łuku drogi w lewo zjechał na lewy pas jezdni, gdzie uderzył w barierkę ochronną a następnie pojazd ten dachował, w wyniku którego to wypadku pasażerka W. O. (1)

doznała obrażeń ciała w postaci złamania odcinków tylnych żeber III z V lewych oraz IV prawego, stłuczenia śródstopia prawego, zwichnięcia nadgarstka lewego, stłuczenia śródreżcza lewego, rany ciętej powieki dolnej lewej, licznych otarć naskórka, tj. obrażeń ciała naruszających czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, zaś pasażerka A. N. doznała obrażeń ciała w postaci licznych sińców i otarć naskórka na głowie, rany tłuczonej i podbiegnięć krwawych w śluzówce ust, złamania żuchwy, podbiegnięć krwawych w tkance podskórnej głowy, niewielkiego krwiaka podpajęczynówkowego, dwóch płytkich ran ciętych oraz sińców i otarcia naskórka na szyi, sińców i otarcia naskórka na tułowiu, złamania mostka i licznych żeber po obu stronach z rozdarciami opłucnej ściennej, złamania kręgosłupa piersiowego z wyłamaniem żeber w rejonie złamania, rozdarcia międzypłaci obu płuc, dwóch niewielkich ran lewego płuca, krwiaka jam opłucnowych, licznych pęknięć śledziony, krwiaka jamy otrzewnej, sińców i otarć naskórka na kończynach, złamania kości promieniowej lewej, które to obrażenia spowodowały zgon wymienionej na miejscu wypadku.

Zarzut ten jest zarzutem tożsamym z tym postawionym oskarżonemu C. S. (3) również co do formy sprawczej.

W ocenie Sądu nie jest to zasadne.

Niewątpliwie kwestia odpowiedzialności osoby udostępniającej pojazd osobie, która następnie spowodowała wypadek drogowy jest sporna i obejmuje różnego rodzaju koncepcje, w tym także sprawstwa. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie koncepcja ta nie może mieć zastosowania.

Każdy sprawca odpowiada w granicach swojej umyślności lub nieumyślności. R. S. (1) w dniu 4 czerwca 2017r namówił C. S. (1) do kierowania a następnie udostępnił swój pojazd wiedząc, iż nie może kierować pojazdami mechanicznymi czym dopuścił czynu z art. 18§2 i 3 kk w zw. z art. 180a kk za co został skazany. Nie obejmował swoim zamiarem tego jak oskarżony C. S. (1) będzie pojazd prowadził. To nie on nie dostosował prędkości do panujących warunków atmosferyczno-drogowych i na łuku drogi w lewo zjechał na lewy pas jezdni, gdzie uderzył w barierkę ochronną. Zrobił to C. S. (1) i to jego działanie wywołało określone – tragiczne skutki.

R. S. (1) w czasie kierowania pojazdem przez C. S. nie wykonał też żadnych czynności, które miałyby wpływ na sposób jazdy tego drugiego.

Nie można zatem przypisać R. S. (1) popełnienia czynu z art. 177 kk w formie sprawstwa

Dlatego też Sąd na podstawie art. 414§1 kpk w zw. z art. 17§1 pkt 2 kpk uniewinnił R. S. (1) od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VII.

Z uwagi na orzeczone kary oraz sytuację majątkową obu oskarżonych Sąd na podstawie art. 624§1 kpk zwolnił ich od kosztów sądowych.